

РЕШЕНИЕ

Номер 93

30.10.2020 г.

Град гр.Силистра

В ИМЕТО НА НАРОДА

Окръжен съд – Силистра

На 21.10.2020 година в публично заседание в следния състав:

Председател: Пламен Н. Димитров
Членове: Кремена И. Краева
Огнян К. Маладжиков

Секретар: Антоанета Н. Ценкова

като разгледа докладваното от Огнян К. Маладжиков Въззивно гражданско дело № 20203400500319 по описа за 2020 година

взе предвид следното:

Производството е по чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на Националната здравноосигурителна каса с БУЛСТАТ ===== против Решение № 346/15.07.2020 г. по гр.д.№ 1856/2019 г. на Силистренския районен съд, с което жалбоподателят е осъден да плати на „МБАЛ-Силистра“ АД с ЕИК ===== следните суми: 950,00 лева представляваща неизплатена част от медицински дейности, извършени през юни 2017 г. по договор за оказване на болнична медицинска помощ от 29.05.2017 г., обезщетение за забава върху тази сума за периода от 01.08.2017 г. до 28.11.2019 г. в размер на 224,31 лева, както и законна лихва върху главницата от 29.11.2019 г.; 14279,00, представляваща неизплатена част от медицински дейности, извършени през август 2017 г. по договор за оказване на болнична медицинска помощ от 29.05.2017 г., обезщетение за забава върху тази сума за периода от 01.10.2017 г. до 28.11.2019 г. в размер на 3129,49 лева, както и законната лихва върху главницата от 29.11.2019 г.

За да постанови обжалвания акт, районният съд е приел, че медицинските дейности, за които се дължат процесните суми, са извършени, а това че същите представляват надлимитна дейност не е основание да бъде отказано възмездяването им.

С решението са отхвърлени незначителни части от претенциите на

ищеца за лихва, но той не е обжалвал акта на районния съд, поради което предмет на въззивното производство е първоинстанционното решение само в осъдителната му част.

Въззивникът счита обжалваното решение за неправилно, като доводите му са насочени изцяло към правната страна на въпроса: дължи ли се възнаграждение за дейностите, извършени от ищеца, но надхвърлящи договорените с НЗОК обеми, по договорите за оказване на болнична помощ по клинични пътеки. Не оспорва размерът на присъдените суми, ако се приеме, че те се дължат. Моли въззивния съд да постанови решение, с което да отмени решението на Районен съд Силистра.

В постъпилия отговор от процесуалния представител на въззиваемия се навеждат доводи за неоснователност на въззивната жалба. Същият моли за потвърждаване на обжалваното решение. Претендира разноски.

Силистренският окръжен съд, като взе предвид предявения иск и отговора на исковата молба, наведените оплаквания, възраженията и твърденията на страните, събраните пред районния съд доказателства, и съобразявайки относимите законови норми, намира от фактическа и правна страна следното:

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно, а въззивната жалба срещу него е неоснователна.

Независимо, че в решението си районният съд е приел за нищожна клаузата на чл. 38, ал. 7 от процесния договор № 190601/29.05.2017 г., каквато клауза в действителност няма, сам жалбоподателят признава, че ограничаването на финансовите задължения на НЗОК до определен лимити се извлича от съвкупното прилагане на други клаузи от договора: на чл. 19, установяващ уговорените цени на клиничните пътеки; самото приложение № 2, съдържащо общите стойности по месечни периоди; а така също и клаузите на чл. 34-40.

Въззивният съд намира, че не е необходимо да се обявява конкретна уговорка от процесния договор за нищожна, за да се уважи исковата молба, ако съвкупният анализ на правата и задълженията на страните по договора води до извода, че стриктното му прилагане би противоречало на деонтичната логика. Деонтичната логика на законите, в т.ч. и на договорите – аргумент от чл. 20а от ЗЗЗ, се гради на принципите за непротиворечивостта и баласнираността и изхожда от идеята, че законодателят е създал кохерентна и безпротиворечива система от законови норми. Принципът за непротиворечивостта се изразява в това, че спрямо един и същи субект не може да бъде предписвано извършването на противоречиво поведение; а принципът за балансираността се изразява в това, че на всяко предписание, което вменява задължение, трябва да съответства друго – което да предписва кореспондиращо му право. Ако нормативните задължения не са осигурени със съответстващи им права, и обратното, е налице деонтичен дисбаланс.

Такъв дисбаланс между права и задължения е съзрял районният съд по настоящия казус, анализирайки относимите законови норми и съпоставяйки ги с тезата на ответника за лимита на задължението му да възмезди изпълнителя по договора за оказаната медицинска помощ на здравноосигурени пациенти; и то такива, които са лекувани в условията на спешност.

Ето защо, извън частта за нищожността, Силистренският окръжен съд се солидаризира с останалата част от мотивите на първата инстанция и на основание чл. 272 от ГПК препраща към тях, без да е необходимо да ги преповтаря. Все пак намира за необходимо да се обърне внимание още веднъж на установените факти, че претендираните суми са за оказана медицинска помощ на здравноосигурени лица, приети по спешност в лечебното заведение. Не само липсата на спор по това обстоятелство, но и приложените доказателства на л. 33 и л. 39 от първоинстанционното дело, представляващи справки за неизплатената надлимитна дейност за месеците юни и август 2017 г., доказват това: във втората колона срещу всеки отделен случай (пациент) е отбелязана буква „С“. На съда е служебно известно от други дела между същите страни, че по този начин в справката се отбелязват пациентите, приети и лекувани по спешност.

Съгласно чл. 7 от Закона за лечебните заведения, никое лечебно заведение не може да отказва медицинска помощ на лица, явили се в него в състояние, което застрашава техния живот, независимо от местоживеенето им. Формулировката на предписаното поведение буквално сочи на забрана, но по същество е задължаващо предписание: да се оказва медицинска помощ на всяко лице, явило се в животозастрашаващо състояние. Нормата кореспондира на декларираните и гарантирани основни права на гражданите, залегнали в чл. 28 и чл. 52, ал. 1 от Конституцията на Република България: правото на живот и на достъпна медицинска помощ; а така също и на предвидената наказателна отговорност по чл. 141, ал. 1-3 от Наказателния кодекс. Неоснователни в тази връзка са доводите на жалбоподателя, които по-скоро касаят плановия прием в лечебните заведения, не и спешните случаи: че съгласно принципа за автономия на волята ищецът се е съгласил с условията на договора, ограничаващи го в обема на извършваната дейност по периоди; че обществените ресурси са ограничени и затова всички трябва да се съобразяват с ограниченията; че ако в конкретното лечебно заведение е изчерпан лимитът за месеца спрямо даден изпълнител, пациентът може да избере друго лечебно заведение, предлагащо помощ по същата клинична пътека, и с това не му се ограничава правото по чл. 52, ал. 1 от КРБ, защото не е ограничено правото му на свободен избор на изпълнител по чл. 4 от ЗЗО. Ако бъдат възприети за основателни тези доводи, означава работещите в лечебното заведение да предпочетат спазването на договора и уговорените с него „лимита“, пред задълженията им по чл. 7 от ЗЛЗ; неглежирайки също така евентуалната си наказателна отговорност по чл. 141, ал. 1-3 от НК. Очевидно е, че това противоречие не може да се тълкува по друг начин, освен в полза на закона, конституцията и правото на живот, което означава, че на

предписаното с чл. 7 от ЗЛЗ задължение, следва да кореспондира адекватно право. Правото, което страните са уговорили, е възмездно: за парична престация в конкретен размер за всяка клинична пътека. След като страните не спорят по размера на иска и че оказаната медицинска помощ не е била заплатена, исковата молба се явява основателна.

Като е стигнал до същите правни изводи, Силистренският районен съд е постановил правилен съдебен акт, който в осъдителните му части следва да се потвърди. В отхвърлителните – за лихвата над 3129,49 лева и над 224,31 лева, обжалваното решение е влязло в сила поради необжалване.

На въззиваемия следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лева.

Водим от гореизложеното, Силистренският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 346/15.07.2020 г. по гр.д.№ 1856/2019 г. на Силистренския районен съд в осъдителните му частите, с които са уважени исковите претенции.

В останалите части, с които са отхвърлени исковите за лихва за горницата над 3129,49 лева и над 224,31 лева, обжалваното решение е влязло в сила поради необжалване.

ОСЪЖДА Националната здравноосигурителна каса с **БУЛСТАТ** ===== да плати на „МБАЛ-Силистра“ АД с ЕИК ===== сумата в размер на 200,00 лева (двеста лева) за представителство от юрисконсулт по в.гр.д.№ 319/2020 г. на СсОС.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____